

РЕШЕНИЕ

№ 38915

гр. София, 22.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7176** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.П., против Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България рег.№ 5365р-1696/18.06.2024 г., издаден от Директора на Областна дирекция на МВР-Б..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Развити са доводи, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни или представяне на документ с невярно съдържание са немотивирани и неподкрепени с доказателства, както и че отказът е издаден при неясна фактическа обстановка. Твърди се, че не е посочено коя от двете хипотези на чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ е приложена. Подателят ѝ изтъква липса на мотиви в административния акт. Настоява, че на адреса, за който е представена декларацията от апликанта, същият е познато лице от поне две години, и собственикът има ясна информация, че той не е български гражданин. Твърди, че жалбоподателят редовно се ползва от възможността за полза имота, въпреки че между него и собственика няма сключен договор за наем. Жалбоподателят има предходни издадени разрешения за продължително пребиваване за 2021 г. и 2022 г. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител, но чрез адв.О. в писмен вид е изразил становище по съществото на правния спор, с което поддържа жалбата и моли Съда да отмени отказа като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ОДМВР – Б., в с.з. не се явява и не изпраща представител, но чрез

юк.Я. в писмен вид е изразил становище по съществото на правния спор, с което оспорва жалбата и моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, а издадения отказ немира за законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх.№ 536500-1713/25.04.2024 г., подадено от М. Т., гражданин на Република С. М., за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно чл.14, ал.1 и чл.19 ППЗЧРБ, а именно: копие на редовен паспорт, както и разрешение за пребиваване с валидност до 26.04.2024 г.; документ за платена държавна такса; нотариално заверена декларация от Г. И. А. за съгласие чуждият гражданин да бъде адресно регистриран на адрес в [населено място], [улица]; полица на медицинска застраховка, издадена от Застрахователна компания "България иншурънс" АД; удостоверение от "Обединена Българска Банка" АД - клон "К." в уверение на това, че молителят има открита банкова сметка със салдо 5125.42 евро към 25.04.2024 г.; свидетелство за съдимост; и сертификат № 1516/29.04.2024 г. за актуална регистрация на търговско представителство "Медикус хелп" ООД в Единния регистър на Българската търговско-промишлена палата. В подаденото заявление чужденецът е посочил адрес, на който пребивава: [населено място], [улица].

Получено е становище от Държавна агенция "Национална сигурност", с което агенцията не възражава лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване.

Извършена е справка в информационните системи, ползвани от МВР, при която е установено, че М. Т. е имал разрешения за продължително пребиваване на територията на Република България през предходни периоди. За тези периоди са регистрирани множество влизания в страната, като повечето от тях са за еднократен престой. Последното влизане и излизане на лицето през ГКПП е на 13.05.2024 г. от 08:51 ч до 17:14 ч.

Извършена е справка в системата за Междурегистров обмен на данни за М. Т., като е установено, че за него е подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за регистриран трудов договор от работодател "Ин логистик" ЕООД с дата на сключване 01.04.2024 г. Към датата на извършване на справката трудовият договор не е прекратен.

На 13.05.2024 г. от апликанта е снето писмено обяснение. В него чужденецът е споделил, че от 2021 г. има продължително пребиваване в България. Работи като шофьор във фирма "Т. шпед" със седалище в [населено място], която е негова собственост. Фирмата разполага с един камион. Родителите му и брат му живеят в Република С. М.. За една година престоят му в България е с продължителност от около 3-4 месеца. През целия месец ноември на 2023 г. е бил в България. Живее в апартамент под наем на адрес: [населено място], [улица], като има договор за наем. Не си спомня имената на наемодателя. Апартаментът е обзаведен и се състои от две стаи - спалня и кухня с хол. Намира се на трети етаж от четириетажна жилищна сграда, той живее на трети етаж, на същия няма други апартаменти.

Извършена е проверка на декларирания от апликанта адрес за постоянно пребиваване, при която е установено, че на адреса освен М. Т. са регистрирани и още 13 лица - дванадесет български граждани и един чужденец. В имотния регистър няма данни чужденецът да притежава имоти на територията на страната.

На 12.06.2024 г. е извършена проверка на място на адреса, който С. е декларираше като такъв на постоянно пребиваване - гр.П., [улица]. Установено е, че жилището е с площ от около 40 кв.м, като изглежда необитаемо и негодно за живеене. За проверката на адреса е изготвена докладна

записка от мл. ПИ Е. И.. Видно от докладната записка, при проверката на място чуждият гражданин не е открит на адреса. На място е установен домакинът Г. И. А., който в писмено обяснение е посочил, че предоставя за ползване на чуждия гражданин партерния етаж от своя собствен имот; лицето живее на този адрес от около 2-3 години; отсяда в апартамента за една нощувка през 2-3 месеца; не си спомня имената му, но знае, че е македонски гражданин и работи като международен шофьор; последното му посещение (за една нощувка) е било през м.април 2024 г. От огледа на жилището е установено, че то се състои от две стаи, коридор и санитарен възел. В стаите са струпани различни по вид мебели и вещи. Цялото жилище е потънало в прах. Вратите към стаите не се отворят докрай, тъй като зад тях се намират легла и маси, пирамидално разположени. В докладната е посочено още, че първоначално А. е твърдял, че жилището е в ремонт, а при отваряне на същото се е поправил и е посочил, че в него се подготвя ремонт. Наред с това първоначално е твърдял, че поради тази причина вещите на Т. се намират в друг имот на домакина, впоследствие – че става въпрос само за една риза на чужденеца, а в края на беседата – че такива вещи изобщо няма.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства Директорът на ОДМВР-Б. е издал обжалвания отказ с рег.№ 5365р-1696/18.06.2024 г., с който е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на М. Т. по негово заявление вх.№ 536500-1713/25.04.2024 г. Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Изведен е правен извод, че заявителят няма намерение трайно да се установи в страната, защото по време на предходните разрешения за продължително пребиваване повечето влизания са през светлата част на денонощието и с продължителност до 8 часа. Освен това е деклариран неверен адрес на постоянно пребиваване - [населено място], [улица], на който адрес чуждият гражданин не пребивава. По обясненията, дадени от Г. А., той е домакин на още трима други чужденци.

Така административният орган е направил извод, че декларираният адрес на пребиваване е неверен, което попада в хипотезата на чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ. На основание чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл.второ ЗЧРБ – деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване в Република България, е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване на М. Т., гражданин на Република С. М..

В хода на съдебното производство пълномощникът на ответника е представил в превод на български език снетото обяснение от апликанта от 13.05.2024 г.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат в преклузивния 14-дневен срок.

По същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от Директора на Областна дирекция на МВР-Б., който е компетентен орган съгласно чл.23, ал.7 ЗЧРБ, в кръга на неговите правомощия. Разпоредбата предвижда, че Директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл.26, ал.1 и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал.1 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 18-23 и 26 от ЗЧРБ. Според чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната разпоредба, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин. С оглед фактите по делото, основанийето за отказ, посочено от административния орган, е фактически обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят никога не е пребивавал на декларирания от него адрес за пребиваване в страната. Самото жилище е с площ от 40 кв.м, а на адреса са регистрирани общо 14 лица. Площта на жилището не позволява съвместното му обитаване от регистрираните на адреса лица. Декларираният адрес на пребиваване от чуждия гражданин е неверен, както обосновано е приел и административният орган.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за

правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от Административнопроцесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България рег.№ 5365р-1696/18.06.2024 г., издаден от Директора на Областна дирекция на МВР-Б..

ОСЪЖДА М. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на ОДМВР – Б. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: